

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΤΗΣ ΝΑΪΝ (Λουκ. 7, 11-16)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Πνευματικό Κέντρο Πρέβεζας, στις 13/2/1984)

1. Μάταιοι οι διαλογισμοί των ανθρώπων

Με αφορμή το σημερινό Ευαγγέλιο που μιλάει για την ανάσταση του γιου της χήρας της Ναΐν, ας πούμε λίγα λόγια για την τοποθέτηση που πρέπει να έχουμε σαν χριστιανοί στο θέμα του θανάτου.

Πρώτα απ' όλα να διερωτηθούμε τι είναι ο θάνατος και πώς πρέπει να τον βλέπουμε. Συνήθως οι γνώμες των ανθρώπων είναι διαφορετικές στα διάφορα ζητήματα. Κάθε ένας διατυπώνει για το κάθε θέμα την δική του άποψη. Για το πρόβλημα του θανάτου πολλοί άνθρωποι αδιαφορούν και λένε: «δεν ξέρω, δεν ασχολούμαι».

Οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να δημιουργούν για τον εαυτό τους ένα χαρούμενο περιβάλλον, να σκορπίζουν κέφι, να διασκεδάζουν. Όμως δεν σκέπτονται ότι κάθε στιγμή τούς παρακολουθεί ένας «κίνδυνος». «Μην τον σκέπτεσαι, λένε. Βέβαια θα φτάσει κάποτε το τέλος. Αλλά γιατί να σκοτίζομαι να βρω πού με πάει αυτή η ζωή; Φαντάσου ότι έχω μια μηχανή. Ξέρω ότι κάποια μέρα θα χαλάσει. Ε, λοιπόν. Την εκμεταλλεύομαι όσο είναι γερή. Τη δουλεύω, όσο μπορώ περισσότερο. Αυτό έχει αξία».

Είναι φανερό ότι όσοι σκέπτονται έτσι, περιπατούν στο σκοτάδι.

Άλλοι λένε ότι ο θάνατος είναι κάτι που ταιριάζει στην ανθρώπινη κατάσταση μας, ένα φυσικό φαινόμενο, όπως γίνεται με τον ήλιο που διαγράφει την πορεία του στον ουρανό και τελικά δύει. Ή σαν το πέρασμα του χρόνου: Έρχεται η μια εποχή μετά την άλλη και περνούν οι μέρες και τα χρόνια όπως ακριβώς προβλέπουν οι φυσικοί νόμοι και κανείς ποτέ δεν παραξενεύτηκε γι' αυτό.

Όμως τα πράγματα δεν έχουν έτσι. Ο θάνατος είναι για την ψυχή του ανθρώπου ένα εντελώς αφύσικο γεγονός. Αλλά είναι και ένα μυστήριο, το οποίο μπορεί κανείς να το προσεγγίσει μόνο όταν καταναλώσει λίγη φαιά ουσία για να σκεφτεί κάτι περισσότερο από την κατάσταση της καθημερινότητας στην οποία βρίσκεται αυτή τη στιγμή. Ποιά είναι αυτή η κατάσταση; Η ενασχόληση με τα επίγεια, με τις χαρές του κόσμου τούτου, με

την υγεία, με τη μέθη της επιτυχίας, με τον καλλωπισμό, με τις διάφορες ιδεολογίες. Όποιος λοιπόν, βάζει το μυαλό του να δουλεύει και πέρα από αυτά, έχει τις προϋποθέσεις να βρει την αλήθεια για το μυστήριο του θανάτου.

2. Αφύσικο ο θάνατος

Η Αγία Γραφή μάς το λέγει ολοκάθαρα: «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν». Τι σημαίνει αυτό; Ο θάνατος είναι για μας κάτι το αφύσικο.

Ο Χριστός, πριν το Πάθος Του, όταν βρέθηκε μπροστά στον θάνατο, έκλαψε.

Γιατί θρηνεί απαρηγόρητα για όλη της τη ζωή μια μητέρα που έχασε το παιδί της; Αν ο θάνατος ήταν κάτι φυσικό και ταιριαστό στην ανθρώπινη φύση μας δεν θα έπρεπε να κάνει έτσι.

Ας πάρουμε τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, που από την στιγμή που γεννήθηκε βρισκόταν σε διωγμό, ένεκα του «Υιού του ανθρώπου» και για χάρη της ευσεβείας. Σαν νήπιο κινδύνευσε να σφαγεί. Τον έσωσε ο Θεός με θαύμα. Και μετά; Από μικρό παιδί έφυγε στην έρημο. Εγκατάλειψε το μεγαλείο της ιερωσύνης που τον περίμενε, σαν γυιό του ιερέα Ζαχαρία και έφυγε στην έρημο. Γιατί; Για να δείξει ότι η μεγαλύτερη επιτυχία στη ζωή ενός ανθρώπου είναι η ευαρέστηση του Θεού, και το γεγονός ότι η συνείδηση του μαρτυρεί ότι είναι εντάξει απέναντι του Θεού.

Αλλά κάποτε ο άγιος Ιωάννης αισθάνθηκε ότι για να είναι εντάξει απέναντι του Θεού, έπρεπε να μιλήσει για κάποια φρικωδέστατη παρανομία που γινόταν. Πήρε ένας αδελφός, ήταν μάλιστα και βασιλιάς, την γυναίκα του αδελφού του. Και άνοιξε το στόμα του ο Πρόδρομος με τον σεμνότερο και ταπεινότερο τρόπο, και είπε: «Ουκ έξεστί σοι έχειν, την γυναίκα του αδελφού σου». Δεν κάνει να γίνονται τέτοια πράγματα. Είναι αμαρτία να έχεις την γυναίκα του αδελφού σου. Μόνο αυτό είπε ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος. Αλλά λόγω της ζωής του, η φωνή του έπαιρνε δύναμη, όσο και αν ήταν ασθενική. Γι' αυτό του έπλεξαν πλεκτάνη για να τον εξοντώσουν και τον απεκεφάλισαν.

Βλέποντας το σώμα του Προδρόμου μέσα στην φυλακή, χωρίς κεφάλι, και το κεφάλι του μέσα σ' ένα πιάτο ανάμεσα σε εκείνους που έλεγαν «ε, φυσικό φαινόμενο ο θάνατος, θα έρθη κάποτε ας χαρούμε τη ζωή μας», είναι δυνατόν να μην επαναστατήσεις και να μη γίνεις θηρίο εναντίον του Ηρώδη και της παρέας του; Είναι δυνατόν να μην πεις ότι «ο Πρόδρομος ζει και θα ζει για πάντα»;».

Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί δεν είναι δυνατόν να παραδεχτεί στη συνείδησή του κανένας άνθρωπος, πως ο αγωνιστής του καλού είναι δυνατόν να πεθάνει. Γιατί δεν το παραδέχεται; Γιατί το νοιώθει αφύσικο να μην ζει το καλό και να μην ζει ο καλός. Βρείτε όποιον άνθρωπο θέλετε. Άμα τον ρωτήσετε, θα δείτε ότι θέλει να ζει και το καλό και ο καλός.

Τα χελιδόνια είναι είναι απλό δημιούργημα του Θεού. Είναι ζώα. Ξέρουν καμιά τέχνη; Όχι! Ξέρουν καμιά επιστήμη; Όχι! Ξέρουν θεολογία; Όχι! Ξέρουν τίποτε άλλο; Όχι! Αλλά τι γίνεται; Όταν έρθει η κατάλληλη εποχή φεύγουν και πάνε στην άλλη άκρη του κόσμου. Και μετά; Ξαναγυρίζουν. Πώς πηγαίνουν; Πώς έρχονται; Τι τα οδηγεί; Τα οδηγεί η εσωτερική διάθεση που τους την έχει βάλλει ο Θεός. Κάτι έχουν μέσα τους που τα οδηγεί.

Όπως λοιπόν ο Θεός δίδαξε τα ζώα κάποιες αλήθειες για τη βιολογική ζωή τους, έτσι δίδαξε και τον άνθρωπο. Όπως εκείνα έχουν το ένστικτό τους που τα καθοδηγεί σωστά, έτσι και στον άνθρωπο η συναίσθηση ότι ο θάνατος είναι αφύσικο πράγμα, είναι μία αλήθεια που του την αποκάλυψε ο Θεός.

Αφού όμως ο Χριστός λέει ότι «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν», πώς ήρθε στο γένος μας ο θάνατος;

Αμάρτησε ο άνθρωπος! Και «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται» καθόρισε ο Θεός να υπάρχει τέλος της επίγειας ζωής. Γιατί;

Για να μην μείνουμε μια για πάντα στην αμαρτία.

Για να μην φτάσουμε να κάνουμε μόνο αμαρτίες και και τίποτε άλλο.

Για να θυμόμαστε ότι η «μηχανή μας» μια μέρα θα σταματήσει να δουλεύει και γι' αυτό δεν θα πρέπει να βασιζόμαστε στον εαυτό μας αλλά να εμπιστευόμαστε τα πάντα στο Θεό.

Λέγει ένα τροπάριο: «Θρηνώ και οδύρομαι, όταν εννοήσω τον θάνατον, και ίδω εν τοις τάφοις κειμένην την κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, ουκ έχουσαν κάλλος». Δηλαδή όταν θυμάμαι τον θάνατο, θρηνώ και οδύρομαι. Όταν βλέπω τον άνθρωπο μέσα στον τάφο και μάλιστα παραμορφωμένο. «Θρηνώ και οδύρομαι» και διερωτώμαι: «Τι το περί ημάς τούτο γεγονός μυστήριο; Πώς συνεζεύχθημεν τη φθορά, πώς παρεδόθημεν τω θανάτῳ;» Και απαντά ο ιερός ψαλμωδός: «Ὄντως Θεοῦ προστάξει». Η μόνη εξήγηση είναι ότι αυτό έγινε «Θεοῦ προστάξει». Τι σημαίνει αυτό;

3. Πρόβλημα η αμαρτία, όχι ο θάνατος

Λένε μερικοί: Αφού υπάρχει κακό, πόνος, δυστυχία, δεν υπάρχει Θεός. Γιατί άμα υπήρχε και ήταν Πανάγαθος, δεν έπρεπε να αφήνει να υπάρχει ούτε πόνος, ούτε δυστυχία, ούτε κακό. Αυτός ο συλλογισμός τι είναι; Απαντάει ένας σοφός: Είναι ένας σκέτος παραλογισμός. Οι άνθρωποι αυτοί έπρεπε να πουν: «Ο Θεός υπάρχει. Άμα έχω μάτια Τον βλέπω. Από δω και πέρα δουλειά μου είναι να προβληματιστώ γιατί υπάρχει ο θάνατος; Γιατί τον έβαλε ο Πάνσοφος και Πανάγαθος Θεός τον θάνατο;».

Άμα ο άνθρωπος σκεφτεί έτσι, φτάνει στο συμπέρασμα, που είπαμε προηγουμένως. Ότι δηλαδή ήλθε ο θάνατος, «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται» Τι έχουμε την τάση να κάνουμε; Να παρασυρόμαστε από την ομορφιά του κόσμου τούτου που είναι πολλή και απέραντη, να ξεχνάμε τον Θεό και να αμαρτάνουμε. Τι χρειάζεται για να μην παρασυρθούμε; Όχι μόνο λογική, αλλά και σθένος. Και όχι μόνο αυτά αλλά να έχουμε και μεγάλη βοήθεια που μας την δίνει ο Χριστός.

Ήρθε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός στον κόσμο και τριάντα τρία χρόνια εργάστηκε το αγαθό, σε βαθμό που ποτέ άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να το σκεφτεί, ούτε να το φτάσει. Και στο τέλος σταυρώθηκε και πέθανε με τον χειρότερο θάνατο. Μετά την ανάστασή Του, έστειλε στον κόσμο τους δώδεκα Αποστόλους να κηρύξουν την αλήθεια. Και οι άγιοι απόστολοι πέθαναν με θάνατο μαρτυρικό. Αλλά ο Χριστός τους είχε πει: «Ει εμέ εδίωξαν, και υμάς διώξουσιν». Και «χαίρετε και αγαλλιιάσθε όταν υποφέρετε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοις ουρανοίς». Γιατί όλα αυτά; Για να μας δείξει ότι ο θάνατος δεν είναι το χειρότερο κακό όπως νομίζουμε. Δεν είναι καν κακό. Αλλά είναι ένα ευεργέτημα, που μας βοηθάει να νικάμε το κακό. Και το όπλο με το οποίο αμυνόμαστε εναντίον του κακού και το νικάμε, είναι πράγμα ιερό και σοφία.

Κάποια φορά είδε ένας άγιος σε ένα κάδρο ένα σκελετό με ένα δρεπάνι. Ρώτησε τον ζωγράφο:

-Τι παριστάνει αυτό;

Απάντησε ο ζωγράφος:

-Είναι ο θάνατος.

-Με συγχωρείς, του λέει ο άγιος, ο θάνατος σαν σκελετός με δρεπάνι είναι για τους αθέους. Αυτοί βλέπουν έτσι τον θάνατο. Για μας τους πιστούς έπρεπε να ζωγραφίσεις τον ωραιότερο Άγγελο του Θεού.

Κατά την παράδοση της Εκκλησίας μας τις ψυχές τις παίρνει ο Αρχάγγελος Μιχαήλ. Δηλαδή ο αγαθότερος Άγγελος του Θεού ο οποίος λόγω των

περισσότερων αρετών του είναι αρχηγός όλων των Αγγελικών Δυνάμεων.

Υπάρχει άραγε πιθανότητα να βρούμε μεγαλύτερη αγαθότητα και αγάπη και προστασία από εκείνη που βρίσκουμε στον Αρχάγγελο Μιχαήλ;

Να δώσει ο Θεός, ο μέγας αυτός Ταξιάρχης να μας συνοδεύει και στην επίγεια ζωή μας και στο δρόμο μας προς την Βασιλεία Του. Αμήν.-